

Arrest

nr. 185 144 van 5 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot H.A. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 185 143 van 5 april 2017 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Verzoeker dient voor de tweede maal asiel in. Zijn eerste asielaanvraag (en dat van zijn echtgenote) werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 164 502 van 21 maart 2016 omdat de door hen aangevoerde problemen (i) van louter economische aard zijn (ii) ongeloofwaardig zijn, en (iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en Albanië de laatste jaren verschillende stappen ondernomen heeft om corruptie te bestrijden.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen met lokale autoriteiten. Bijkomend verklaart hij dat zijn advocaat en zijn oom ten gevolge van hun juridische procedures door de Albanese geheime dienst bedreigd worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zo wordt vastgesteld dat (i) verzoeker geen elementen aanbrengt die de eerder gedane appreciatie van zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen wijzigen, (ii) zijn houding en dat van zijn familieleden niet in overeenstemming te brengen is met de door hem geschetste vrees, (iii) hij niet aannemelijk maakt dat hij en zijn familieleden nog steeds in juridische procedures verwickeld zijn, (iv) hij de problemen die zijn advocaat en zijn oom zouden ondervonden hebben niet aannemelijk maakt, (v) verzoekers integratie en die van zijn familie hier in België niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoekers ganse betoog enkel en alleen draait rond de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Albanië terwijl dit in casu geen punt van discussie vormt daar door de commissaris-generaal besloten wordt dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker aangevoerde problemen. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoekers betoog dat de commissaris-generaal nagelaten heeft te onderzoeken of de fundamentele rechten in Albanië worden nageleefd (en de daarbij gepaard gaande verwijzing naar een arrest van deze Raad waarbij een beslissing van de commissaris-generaal werd vernietigd wegens het ontbreken van informatie), is dan ook irrelevant. Zo dit onderdeel van het middel betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, dient te worden vastgesteld dat deze onontvankelijk is daar in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds op uitgebreide wijze onderzoek werd gevoerd naar de in Albanië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag/asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, niet bevoegd is. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

6. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 februari 2017, voert verzoekende partij aan dat zij geen enkele bescherming kan bekomen in haar land van herkomst omwille van de corruptie. Verzoekende partij wijst er op dat in de beschikking wordt toegegeven dat er in Albanië sprake is van corruptie maar dat de laatste jaren maatregelen zijn genomen. Verzoekende partij wijst er op dat de maatregelen die genomen zijn om de

corruptie in te perken noodzakelijkerwijs tijd nodig hebben om effect te hebben, vooral bij de lokale overheidsdiensten. Verzoekende partij wijst er op dat zij reeds het slachtoffer is geworden van deze corruptie, dat haar gronden en huis werden afgenomen, en dat zij geen gehoor en bescherming kreeg van de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij wijst er tevens op dat Albanië door de Raad van State van de lijst van veilige landen werd geschrapt.

4.2. De Raad herneemt dat reeds in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij middels het met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 164 502 van 21 maart 2016 vastgesteld wordt dat de Albanese regering stappen onderneemt om de eigendomsconflicten te regelen en dat, hoewel corruptie in Albanië een wijdverspreid probleem is, Albanië de afgelopen jaren verschillende stappen ondernomen heeft om corruptie te bestrijden en aldus redelijke maatregelen treffen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partij zegt te vrezen. Dat dergelijke stappen wel degelijk ondernomen worden, blijkt overigens tevens uit de verklaringen van verzoekende partij dat een rechter van het Hooggerechtshof in het kader van de eigendomszaken van corruptie beschuldigd werd en dat er een onderzoek werd geopend (gehoorverslag van 28 juli 2016, 9).

Hoe dan ook, blijkens de bestreden beslissing kan er geen geloof gehecht worden aan de bewering als zouden verzoekende partij en haar familieleden de afgelopen jaren procederen om hun eigendommen te recupereren en al evenmin aan de bedreigingen die haar oom en haar advocaat ten gevolge van deze juridische procedures zouden kennen. Verzoekende partij slaagt er met haar algemeen betoog aangaande de corruptie in Albanië niet in om deze pertinente motieven, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Dat Albanië in het verleden door de Raad van State van de lijst van veilige landen werd geschrapt, doet geen afbreuk aan het rechtsgeldig karakter van de genomen beslissing daar in het huidig koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, Albanië nog steeds aangewezen wordt als veilig land van herkomst.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij."

Derhalve blijkt evenmin dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS